

PEONY

2

เขียน

Hanmint

แปล

เชอรีน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

แม้จะสัญญากับเซดริกไว้เสียดิบดี แต่ก็มีแผนการ ‘เลวร้าย’ บางอย่างที่อาร์ทีเซียไม่สามารถบอกเขาได้ ทั้งยังต้องแอบไปทำลับหลังอีกด้วย ซึ่งแต่ละอย่างสมกับเป็นนางร้ายในชาติก่อนจริงๆ แต่ถึงอย่างนั้นอาร์ทีเซียก็ยังจริงจังกับเซดริกอยู่ไม่น้อย จนถึงขั้นเลือกดินแดนผั่งเหนือที่แสนกันดารเป็นที่ฮันนีมูนหลังงานแต่งงานของทั้งสองเลยทีเดียว

และแน่นอนว่าเมื่อไปถึงแกรนด์ดัชชีเอฟบรอนแล้ว อาร์ทีเซียจะต้องเจออุปสรรคไม่ใช่เล่น และอุปสรรคชิ้นโตจะเป็นใครไปไม่ได้้นอกจากผู้เปรียบเสมือนน้องสาวที่เซดริกเคยรักใคร่เอ็นดูอย่าง ‘ออบेरย์’ ขอบอกเลยว่านางเป็นตัวจืดที่ไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหนเลยทีเดียว แต่อย่าลืมไปว่านางเอกของเราก็ใช้อย่อย อาร์ทีเซียจะจัดการกับสถานการณ์นี้อย่างไร เราติดตามกันเลยค่า

PEONY

บทที่ 5

**คฤหาสน์ตระกูลเอฟเบิร์นที่เคยเจียบเหงาเริ่มแปรเปลี่ยนไป
ตั้งแต่อาร์ทีเซียก้าวเข้ามา**

‘บ้าน’ สำหรับเซดริกก็คือคนในตระกูลแกรนด์ดยุก

เขาไม่ค่อยรู้สึกผูกพันกับคฤหาสน์หรือปราสาท ทำให้
ไม่ได้ใช้เวลาพักผ่อนอยู่ที่นั่นมากนัก และเขาก็เป็นประเภทที่ไม่
ค่อยให้ความสนใจกับของตกแต่งบ้านหรือบรรยากาศสักเท่าไร

อันสการ์ที่ต้องจัดการสิ่งต่างๆ และดูแลคฤหาสน์ก็มักจะ
ติดตามเซดริกไปกลับค่ายทหารอยู่เสมอ

เมื่อไม่มีใครมาอาศัยอยู่ที่บ้าน คฤหาสน์ก็ค่อยๆ
ทรุดโทรมลงไปเป็นธรรมดา คฤหาสน์แกรนด์ดยุกในเมืองหลวง

จึงกลายเป็นสถานที่ที่เซดริกและเหล่าอัศวินใช้นอนพัก
ค้างคืนเพียงหนึ่งหรือสองเดือนต่อปีมากกว่า

และอาร์ทีเซียก็คือคนที่เข้ามาเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านี้

“บ้านทั้งหลังกลับมามีชีวิตชีวาได้เช่นนี้เพราะท่านหญิงเลย
นะครับ”

ใบหน้าของพ่อบ้านและหัวหน้าสาวใช้ราวกับมีดอกไม้บาน
นับเป็นครั้งแรกในช่วงเวลาราวๆ ยี่สิบห้าปีที่พวกเขา
ได้ต้อนรับนายหญิงของตระกูลในนามตระกูลแกรนด์ดยุก-
เอฟเวิร์น

พวกเขาจ้างสาวใช้คนใหม่และประดับตกแต่งดอกไม้ไว้
เพื่อเธอ ภาชนะใส่อาหารเครื่องเงินเก่าๆ ที่ดูเหมือนของโบราณ
ในห้องอาหารก็ถูกแทนที่ด้วยภาชนะใบใหม่ที่วิจิตรงดงาม
ตู้เสื้อผ้าถูกอัดแน่นจนเต็ม และห้องนอนก็กลับมามีชีวิตชีวา

เหล่าคนรับใช้เปิดประตูห้องที่ไม่ได้ใช้งานและนำ
ของแต่งบ้านเก่าๆ ออกมาจัดจั่นขึ้นเงา ทั้งยังมีการปรับปรุง
ซ่อมแซมคฤหาสน์เล็กๆ น้อยๆ ในบางจุด โดยเริ่มตั้งแต่
ห้องรับแขกและห้องนอน

วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการปรับปรุงซ่อมแซมในครั้งนี้ก็
คือเพื่อขุดเจาะเส้นทางลับ ติดตั้งอุปกรณ์บันทึกเสียงและอื่นๆ

เพื่อให้คดีหลังนี้กลายเป็นบ้านสำหรับผู้วางกลยุทธ์อย่างอาร์ทีเซีย

แต่เมื่อมองจากภายนอกก็ดูเหมือนจะเป็นเพียงการตกแต่งบ้านหรือไม่ก็การเปลี่ยนวอลล์เปเปอร์ติดผนังสำหรับนายหญิงคนใหม่เท่านั้น

เซดริกตอบรับคำขออนุญาตของอาร์ทีเซียด้วยความยินดี

“ท่านหญิงทำตามที่ต้องการเถอะครับ ใช้งบประมาณของคดีตามสบายได้เลย อย่าคิดถึงแต่สิ่งที่จำเป็นเท่านั้น แต่ต้องจัดเตรียมทุกอย่างเพื่อความสะดวกสบายของตัวเองด้วยนะครับ”

“ขอบคุณนะคะ”

“หากต้องการช้าเมื่อไหร่ก็บอกได้เลยนะครับ ถึงช้าจะไม่ค่อยมีประโยชน์กับเรื่องพวกนี้สักเท่าไร แต่ช้าก็ทำให้ดีที่สุด”

จากนั้นเขาก็พูดต่อด้วยสีหน้าเคอะเขินเล็กน้อย

“ถึงยังงั้นต่อจากนี้ที่นี้ก็จะบ้านของท่านเหมือนกันไม่ใช่หรือครับ”

อาร์ทีเซียอยากพูดออกไปว่าขอบคุณที่เขาเอาใจใส่เธอ แต่ไม่รู้ทำไมคำพูดนั้นถึงไม่ยอมหลุดออกมาจากปากเธอง่ายๆ

บ้านของท่านนั้นหรือ เธอไม่เคยคิดแบบนั้นมาก่อน เพราะสำหรับอาร์ทีเซียแล้ว มันก็เป็นเพียงการย้ายที่อยู่เพื่อทำตามแผนเท่านั้น

ทว่าเซดริกกลับบอกว่าที่นี่จะกลายเป็นบ้านของเธอจริงๆ ถึงจะเป็นสัญญาที่ใช้เวลาเพียงสองปี แต่นี่ก็ไม่ต่างอะไรกับการแต่งงานอย่างแท้จริงสักเท่าไร

ใบหน้าของอาร์ทีเซียเห่อร้อน

การแต่งงานไม่ได้มีความหมายอะไรเป็นพิเศษ มันเป็นเพียงหนทางที่ทำให้เธอได้อยู่ข้างๆ เซดริกและกลายเป็นคนที่มีอิทธิพลต่อตระกูลแกรนด์ดยุกเอฟเวิร์นอย่างเป็นธรรมชาติเท่านั้น

แต่เธอไม่รู้ว่าทำไมใบหน้าถึงได้เริ่มร้อนผ่าวและรู้สึกหวั่นไหวในใจทุกครั้งที่เซดริกพูดแบบนี้

หลังจากเห็นใบหน้าของอาร์ทีเซีย เซดริกก็มีสีหน้าเคอะเขิน

เขามองเธออยู่หลายครั้งราวกับมีเรื่องจะพูด ก่อนจะกระแอมกระไอแล้วออกจากห้องไปทั้งอย่างนั้น

อาร์ทีเซียที่อยู่ข้างหลังได้แต่ก้มหน้าและเอามือลูบแก้มด้วยความกังวลว่าตัวเองจะเปลือยแสดงท่าที่แปลกๆ ออกไป

หัวหน้าสาวใช้โรอาเย็นผ่อนลมหายใจและสูดหายใจลึก ด้วยความประหม่าอยู่หน้าห้องหนังสือของอาร์ทีเซีย

“ท่านหญิง ดิฉันโรอาค่ะ”

ไม่บ่อยนักที่อาร์ทีเซียจะเรียกคนรับใช้ของคฤหาสน์-แกรนด์ดยุกมาใช้งานด้วยตัวเอง

เกิดอะไรขึ้นกันแน่

อาร์ทีเซียเป็นเจ้านายที่เอาใจใส่มาโดยตลอด

อีกฝ่ายไม่ได้เข้ามายุ่งกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตประจำวันอย่างการซักผ้าและการทำความสะอาดเพราะยังไม่ได้แต่งงานเข้ามาก็จริง

แต่กระทั่งข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ในห้องนอนที่สร้างมาเพื่อตัวเอง อาร์ทีเซียก็ไม่เข้าไปก้าวก่ายมากเท่าไรนัก

เธอไม่ได้พยายามควบคุมสาวใช้ของคฤหาสน์ หรือเข้าไปมีส่วนร่วมกับการจ้างสาวใช้คนใหม่ด้วยตัวเองเพื่อเลือกคนที่ถูกใจ

โรอาารู้สึกกังวลมากในตอนแรกที่ได้ยินว่าคู่หมั้นของเซดริกคือเลดี้โรซานน์ อีกทั้งยังคิดจินตนาการไปเองว่าอีกฝ่ายจะต้องมีรสนิยมสูงและติดความหรูหราฟุ่มเฟือย

ต่อให้อาร์ทีเซียจะไม่ได้มาจากตระกูลมาร์ควิสโรซานน์ แต่เป็นตระกูลขุนนางอื่นในศูนย์กลางของจักรวรรดิก็ไม่ต่างกัน โรอาคิดว่าเลดี้สูงศักดิ์ในเมืองหลวงไม่มีทางเข้ากับอุปนิสัยที่เรียบง่ายและสันโดษของตระกูลแกรนด์ดยุคเคอเพิร์ธอนได้

แต่อาร์ทีเซียกลับไม่แสดงท่าทีเช่นนั้นออกมาเลย แม้แต่น้อย

แม้อีกฝ่ายจะมีวิจรรณญาณที่ดี แต่ก็ไม่เคยเข้ามาทักทายอะไร ทั้งยังไม่เคยใช้จายฟุ่มเพื่อยใด ๆ เพื่อตัวเอง เธอมักจะเอาใจใส่พวกสาวใช้และมอบหมายเรื่องส่วนใหญ่นี้ให้เป็นหน้าที่ของพวกหล่อน

เพราะแบบนั้นโรอาจึงเริ่มรู้สึกกระวนกระวาย หล่อนไม่เคยรับใช้คนที่เป็นายหญิงของตระกูลมาก่อน

บางทีโรอาอาจจะจัดการหลายสิ่งหลายอย่างแบบพลการเกินไปเพียงเพราะอาร์ทีเซียบอกว่าจะไม่เข้ามาทักทายหรือเปล่า ยิ่งถูกเรียกไปที่ห้องหนังสืออย่างนี้ หล่อนก็ยิ่งรู้สึกกังวล

เมื่อโรอาเคาะประตูห้องหนังสือ มันก็ถูกเปิดออกทันที

“เข้ามาสิคะ”

อลิซต้อนรับโรอาด้วยรอยยิ้มสดใส หล่อนจึงก้าวเข้าไปในห้องด้วยความระมัดระวัง

เมื่อเห็นอาร์ทีเซียนั่งแบบสบายๆ อยู่บนโซฟาในห้องหนังสือ โรอาทก็โค้งคำนับอีกฝ่ายอย่างมีมารยาท จากนั้นอาร์ทีเซียก็โบกมือให้อลิซ

อลิซเปิดกล่องที่วางอยู่ตรงหน้าอาร์ทีเซีย ก่อนจะมอบถุงที่อยู่ therein ให้โรอา

“เอาไปไว้จัดการเวลาเปลี่ยนผ้าม่านกับเครื่องนอน แล้วก็ตอนทำลูกไม้แล้วกัน”

“นะ...นี่มันมากเกินไปแล้วค่ะ”

โรอาตกใจเมื่อได้รู้ว่าสิ่งที่บรรจุอยู่ในถุงนั้นไม่ใช่เหรียญเงินแต่เป็นเหรียญทอง

“แค่ครึ่งเดียวก็มากพอจะทำทุกอย่างแล้วนะคะ”

“ข้าตั้งใจให้ไว้เกินนะ”

ถ้าเป็นคนรับใช้ในตระกูลขุนนางตระกูลอื่นก็คงเข้าใจความหมายของงบบประมาณที่เกินมาและจัดการกับมันได้เป็นอย่างดี แต่คนรับใช้ของตระกูลแกรนด์ดยุกเอฟร์รอนต่างก็ไม่เคยพบเจอเรื่องเช่นนี้มาก่อน

อาร์ทีเซียพูดอย่างอ่อนโยน

“งานที่เจ้าต้องทำก็มากพออยู่แล้ว ถ้าเอาแต่คอยบอกผ่านพ่อบ้านทีละคนๆ อยู่อย่างนั้นก็ต้องใช้เวลานานมากเลยไม่ใช่

หรือ ถ้าจำเป็นจริงๆ จะใช้เงินนี้จ้างคนมาเพิ่มชั่วคราวแล้วแบ่งเงินส่วนที่เหลือไปให้คนอื่นๆ ที่ทำงานก็ได้ จะได้ไม่มีใครเสียเปรียบ”

“ตะ...แต่ก็ยังมากเกินไปอยู่ดีนี่คะ อีกอย่างเงินที่ท่านหญิงมอบให้ไปซื้อเสื้อผ้ากับรองเท้าใหม่ของพวกเขาไว้เมื่อคราวก่อนก็น่าจะยังไม่หมดด้วยค่ะ”

โรอาพูดเสียงสั้น

อาร์ทีเซียรู้เรื่องนั้นดี และเธอก็รู้อยู่แล้วว่าโรอาไม่ได้เก็บส่วนแบ่งจากเงินจำนวนนั้นไว้ให้ตัวเอง

“ถ้าอย่างนั้นก็ใช้มันจ้างคนเพิ่มหรือซื้อชุดชงชาดีๆ ไว้ใช้เวลาพักผ่อนไม่ดีกว่าหรือ”

“แต่ว่า...”

“ข้าจะเอาเงินที่ต้องการมอบให้คนในปกครองกลับไปเก็บในตุนิรภัยได้อย่างไร”

เมื่อเธอพูดอย่างนั้น โรอาที่เป็นเพียงคนใต้บังคับบัญชาจึงไม่กล้าปฏิเสธอะไรอีก

“ขอบพระคุณค่ะ”

“ข้าอายุยังน้อยและยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมของตระกูลแกรนด์ดยุกเท่าไร่ ต่อไปในอนาคตคงต้องพึ่งพาเจ้าอีกมากทีเดียว”

โรอาซาบซึ่งกับความไว้วางใจที่อาร์ทีเซียมอบให้หล่อนเก็บถุงเหรียญทองอย่างระมัดระวังแล้วเดินออกไป

อลิซถอนหายใจทันทีที่ประตูปิดสนิท ก่อนจะเอียงศีรษะแล้วถาม

“จำเป็นต้องทดสอบอีกหรือคะ”

“ทำไมถึงคิดว่าเป็นการทดสอบล่ะ”

อาร์ทีเซียถามด้วยรอยยิ้ม

“ก็คุณหนูรอดูว่าถ้าได้รับอำนาจมากขนาดนั้น นางจะจัดการกับมันอย่างไรไม่ใช่หรือคะ ครั้งที่แล้วคุณหนูก็เป็นคนบอกเองว่าตราบไคที่คุณหัวหน้าสาวใช้ไม่แอบยกยอกไว้เกินสิบเปอร์เซ็นต์ก็ถือว่ายังพอใช้ได้”

“ก็เพราะนางไม่หยิบใส่กระเป๋าตัวเองเลยสักเหรียญ เราถึงจำเป็นต้องรู้ให้มากกว่านี้ไม่ใช่หรือไง อะไรคือเหตุผลที่ทำให้นางทำอย่างนั้นกันแน่”

“นางอาจจะแค่เป็นคนซื่อสัตย์ก็ได้ค่ะ”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีสิ เราจะได้ฝากฝังให้นางรับผิดชอบงานทั้งหมดได้ ถึงอย่างไรข้าก็ไม่มีเวลามากพอจะคอยจัดการดูแลสาวใช้หรือคนรับใช้อยู่แล้ว ถ้าลองมอบอำนาจให้แล้วนางทำอะไรผิดพลาดขึ้นมาก็อาจทำให้เป็นเรื่องใหญ่ได้ ข้ายังแก้ไขได้ง่ายกว่าด้วยไม่ใช่หรือไง”

“แต่คุณหนูต้องลำบากตั้งขนาดไหนกว่าจะได้ทรัพย์สินของตระกูลมาร์ควิสโรซามันกลับมา...เอามาใช้อย่างนี้มันน่าเสียดายออกนี่คะ”

อลิซบ่นพึมพำ อาร์ทีเซียจึงอดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมา

“ไม่ต้องกังวลหรอก เงินก็เป็นแค่เครื่องมืออย่างหนึ่งเท่านั้น แล้วมันก็ได้มากมายอะไรด้วย”

“ค่ะ”

“ถ้ามีข่าวลืออะไรแพร่ในหมู่สาวใช้ก็มาบอกข้าด้วย”

“รับทราบค่ะ ไม่ต้องกังวลนะคะ! เรื่องนั้นเป็นหน้าที่ของดิฉันอยู่แล้ว”

อลิซพูดอย่างร่าเริง ก่อนหน้านี้เธอก็ติดสินบนสาวใช้ของตระกูลแกรนด์ดยุกไปเกือบครึ่งแล้ว

นั่นคือสิ่งที่อาร์ทีเซียบอกให้อลิซคำนึงถึงเป็นอันดับแรก

การรวบรวมข่าวลือที่แพร่กระจายในหมู่คนรับใช้
ในคฤหาสน์แกรนด์ดยุกเองก็นับเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งยังต้อง
ตรวจสอบด้วยว่าอิทธิพลของดยุกนั้นแผ่ขยายออกไปไกล
ถึงขนาดไหน

“ข้าต้องเตรียมตัวออกไปข้างนอกแล้วละ”

“อ๊ะ...จริงด้วยค่ะ! ถ้าอย่างนั้นดิฉันไปบอกโซฟีก่อน
นะคะ!”

อลิซลูกพรวดพราดออกไปข้างนอก
อาร์ทีเซียใช้เวลาว่างไปกับการดื่มชาอยู่พักหนึ่ง
ได้เวลาต้อนรับแขกคนที่สอง

ก๊อก ก๊อก

คนที่เธอกำลังรออยู่มาถึงแล้ว

“เชิญค่ะ”

อาร์ทีเซียตอบอย่างสุขุม

เป็นเฟรย์เอลที่เปิดประตูเข้ามา

เขาทำความเคารพอาร์ทีเซียอย่างมีมารยาทก่อนจะพูด
เสียงหนักแน่น

“ข้าคือเฟรย์เอล ทหารคนสนิทของท่านแกรนด์ดยุก-
เอเฟร์รอนครับ”

“ไม่ได้พบกันนานเลยนะคะเซอร์เฟรย์เอล นี่เป็นครั้งแรกที่
เราพบกันนับตั้งแต่เรื่องคฤหาสน์มาร์ควิสโรซานน์เลยใช่ไหมคะ”

“ถึงสถานการณ์จะวุ่นวายจนแทบไม่มีเวลาอย่างนั้น
ท่านก็ยังจำได้สินะครับ”

เฟรย์เอลยิ้มหัวเล็กน้อยเพื่อแสดงความขอบคุณ

“แน่นอนค่ะ เราเคยเจอกันที่วิหารแล้วด้วยนี่คะ”

“ครับ ตอนนั้นเราก็เคยพบกันแล้ว”

และอาร์ทีเซียก็รู้จักเฟรย์เอลดีกว่าที่เขาจินตนาการไว้มาก

เพราะเธอเป็นคนลอบสังหารเขาในชาติก่อน

เฟรย์เอลไม่ได้มีพรสวรรค์โดดเด่นในด้านกลยุทธ์ทาง-
การเมืองหรือการวางแผนร้ายใดๆ แต่เขามีสายตาที่กว้างไกล
และมีความระมัดระวังสูง

ทุกครั้งที่อาร์ทีเซียวางแผนอะไรโดยมีเซดริกเป็นเป้าหมาย
เฟรย์เอลจะเป็นคนแรกที่สังเกตเห็นมัน

เธอฆ่าเฟรย์เอลเพราะเขากวนใจ

และนั่นคือเหตุผลหนึ่งที่ทำให้คนในตระกูลแกรนด์ดยุก-
เอฟเบรอนสาปแช่งและเกลียดชังเธอ

แต่ในทางตรงกันข้าม เขาก็อาจจะเป็นพันธมิตรที่
แข็งแกร่งกว่าใครได้เช่นกัน

นอกเหนือจากการสนับสนุนของเซดริกแล้ว อาร์ทีเซียก็ยังต้องการพันธมิตรคนอื่นในตระกูลแกรนด์ดยุกเอฟเบิร์อนที่สามารถทำงานร่วมกันกับเธอได้

ใครสักคนที่สามารถเก็บความลับและเลี้ยงชีวิตเพื่อเซดริกได้โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ใดๆ

และคนที่ทำแบบนั้นได้ก็คือเฟรย์เอล

อาร์ทีเซียรู้สึกดีเล็กน้อย แต่เธอก็ไม่สามารถบอกเฟรย์เอลได้ว่าเธอยินดีแค่ไหนที่ได้พูดคุยกับเขาในแบบที่ยังมีชีวิตอยู่

เมื่อเธอหลุบตาลง สายตาของเฟรย์เอลก็จับจ้องมาราวกับพิจารณาทันที

“ข้าได้ยินว่าท่านหญิงเสนอชื่อข้าให้เป็นอัศวินติดตามตอนท่านออกไปข้างนอกในวันนี้ด้วยตัวเอง”

“ใช่ค่ะ”

“แม้ข้าจะพูดได้อย่างไม่เต็มปากเท่าไรนัก แต่ความสามารถของข้าไม่อาจเทียบกับอัศวินคนอื่นๆ ในตระกูลแกรนด์ดยุกเอฟเบิร์อนได้เลยครับ ยิ่งกับอัลฟอนส์ก็ยิ่งเทียบไม่ได้”

“ในเมืองหลวงจะมีเรื่องอันตรายเกิดขึ้นได้ขนาดไหน
เชียวคะ ให้เซอร์อัลฟอนส์ไปเป็นเพื่อนร่วมทางคงไม่เหมาะสม
เท่าไร”

อาร์ทีเซียเหลือบตาขึ้น

“ท่านเองก็น่าจะอยากทราบว่าข้าเป็นคนยังไง ถึงได้
ตอบรับคำขอในทันทีนี่คะ”

“ท่านเป็นนายหญิงของตระกูลที่ท่านชายตัดสินใจเลือก
แล้ว ข้าไม่กล้าคิดตัดสินท่านหรอกครับ”

คราวนี้เป็นเฟรย์เอลที่หลบตาทันทีเมื่อสบสายตากับเธอ
และพูดราวกับอ่านใจเธอได้

“สิ่งที่ข้าทราบก็เหมือนกับสิ่งที่ท่านชายทราบครับ”

เฟรย์เอลแสดงออกอย่างอ้อมๆ ว่าเธอไม่ควรบอกเรื่อง
ที่ต้องปิดบังเซดริกต่อเขา แต่อาร์ทีเซียก็ยิ้มออกมา

“จบงานนี้แล้วค่อยตัดสินใจเรื่องนั้นก็ได้คะ”

เฟรย์เอลก้มหัวให้โดยไม่พูดอะไร

อาร์ทีเสียออกไปข้างนอกอย่างเงิบๆ โดยไม่ให้คนในคฤหาสน์ สังเกตเห็น

แม้ชุดที่เธอใส่จะเป็นชุดของชนชั้นสูง แต่มันก็เป็นเพียงชุดไว้ทุกข์ที่ไม่ได้มีความโดดเด่นอะไร เส้นผมสีบลอนด์ทองสว่างสะดุดตาก็ถูกบดบังไว้โดยตาข่ายที่ถักทออย่างแน่นหนาด้วยด้ายสีน้ำตาลเส้นบาง

บริเวณปีกหมวกมีผ้าคลุมหน้าสีดำที่ปกคลุมไปจนถึงริมฝีปากติดเอาไว้ นั่นคือเหตุผลหลักที่ทำให้เธอเลือกสวมชุดไว้ทุกข์มาตั้งแต่แรก

เฟรย์เอลถอดดาบระดับยศของตัวเองออก เขาพอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมอาร์ทีเสียถึงบอกว่าอัลฟอนส์ไม่เหมาะสมจะเป็นเพื่อนร่วมทางของเธอ แน่นอนว่าเพราะอีกฝ่ายเป็นอัศวินรูปงามที่ต่อให้สวมชุดผ้าปะชุนก็ยังปกปิดความดูดีเอาไว้ไม่มิด

นอกจากเฟรย์เอลก็มีเพียงคนขับรถม้าเท่านั้นที่เป็นผู้ติดตามของเธอ แม้กระทั่งอลิซเองก็ยังไม่ได้ตามมา

“ท่านแต่งตัวแบบนี้ออกไปข้างนอกบ่อยหรือครับ”

เฟรย์เอลถามด้วยความประหลาดใจ

“จนถึงตอนนี้ข้าก็ยังไม่ค่อยมีโอกาสออกไปข้างนอกเพราะ
เรื่องแบบนี้เท่าไร แต่ก็ใช่ค่ะ ถ้าต้องออกไปข้างนอกโดยไม่ให้
เป็นที่สังเกต นี่ก็นับเป็นเรื่องพื้นฐาน”

เฟรย์เอลมองไปยังรถม้าสองล้อสีดำที่ไม่มีตราสัญลักษณ์
ใดแม้แต่ตัวเดียว

“ไม่มีลักษณะพิเศษตรงไหนที่สามารถบ่งบอกได้เลยว่า
อาร์ทีเซียเป็นใครหรือเป็นคนเช่นใด

ตราบใดที่ไม่มีการต่อสู้เกิดขึ้นในบริเวณนั้นก็คงไม่มี
อันตรายอะไร เพียงแค่มีคนขับรถม้าที่แข็งแกร่งและเคลื่อนไหว
ไปอย่างระมัดระวังก็เพียงพอที่จะหลีกเลี่ยงสถานการณ์เช่นนั้นแล้ว

เฟรย์เอลคิดว่าเขาไม่รู้จักตัวตนของอาร์ทีเซียเลยแม้แต่หน่อย
เขาสัมผัสถึงความเฉลียวฉลาดของเธอได้ตั้งแต่ตอนที่เธอ
เสนอให้แต่งงานภายใต้สัญญาด้วยการเชื่อมโยงการแต่งงานของ
ตัวเองเข้ากับปัญหากองทัพตะวันตกแล้ว

ตอนที่หัวใจของนักบุญหญิงโอลก้าเข้าไปพัวพันกับคดีของ
บาร์อนอีชซ์ เขายังถึงกับแนะนำเซดริกด้วยซ้ำว่าไม่ควรปล่อยให้
อาร์ทีเซียหลุดมือไปเพราะเธอน่าหวาดกลัว

แต่ไม่ใช่ว่าการเตรียมความพร้อมเช่นนี้มาจากประสบการณ์
หรือกลัว

เฟรย์เอลคิดว่าต่อให้เขาจะเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางลับๆ ของเซดริก เขาก็ยังไม่สามารถเก็บรายละเอียดได้ที่ถ่วงถึงขนาดนี้

เฟรย์เอลรู้สึกระแวงระวังในตัวอาร์ทีเซีย

ตระกูลแกรนด์ดยุกเอพ์รอนมีคนจากดินแดนฝั่งเหนือที่นิสัยเรียบง่ายและอัธยาศัยดีอยู่มากมาย

ตอนแรกมีหลายคนตกใจเมื่อได้รู้ว่าผู้เป็นนายหมั้นหมายกับบุตรสาวของมิลโลรา

แต่เพราะทุกคนต่างรู้ว่าอาร์ทีเซียต้องพบเจอกับเรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นจากน้ำมือของมิลโลรา พวกเขาจึงคลายความระมัดระวังลง ไม่มีใครที่ไม่รู้สึกเห็นใจเมื่อได้รู้ว่าการณ์ในตระกูลมาร์ควิสโรซานของเธอนั้นเลวร้ายเพียงใด

ทันทีที่อาร์ทีเซียก้าวเข้ามาในคฤหาสน์แห่งนี้และแสดงท่าทีที่สงบเยือกเย็น ความประทับใจในตัวเธอก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

อาร์ทีเซียแต่งตัวเรียบง่ายทั้งยังใจกว้างต่อเหล่าคนรับใช้ ถึงแม้ว่าจะมีกิริยาเป็นชนชั้นสูง แต่เธอก็มีความปรานีปราศรัย

เธอไม่ได้ปิดบังตัวเองเท่าไรนัก แต่เธอก็มีวิจารณ์ญาณที่ดีมากๆ ขณะที่เธอมอบความไว้วางใจให้กับคนที่อยู่ใต้บังคับบัญชา แต่เธอก็ยังรับรู้แทบทุกเรื่องเป็นอย่างดี

เธอเป็นนายหญิงที่คนในตระกูลแกรนด์ดยุกเอฟร์รอน
รอคอยมาอย่างยาวนาน

แต่เฟรย์เอลมันน์ใจว่าแม้แต่เหตุการณ์ของมิลโลราก็เป็น
เรื่องที่อาร์ทีเซียจัดฉากขึ้นมาเช่นกัน

เรื่องราวที่มีจุดเริ่มต้นมาจากหัวใจของนักบุญหญิงโอลก้า
นั้นยังห่างไกลจากบทสรุปมากนัก

แต่เป็นไปได้ไหมว่าจริงๆ แล้วอาร์ทีเซียไม่ได้รับจดหมาย-
เชิญจากองค์จักรพรรดินีเพราะเรื่องนี้

อีกอย่างเธอก็ไม่ได้ดูมีเจตนาร้ายอะไรแอบแฝงอยู่ด้วย

ถึงอย่างนั้นเฟรย์เอลก็ไม่สามารถมองเห็นได้เลยว่าสิ่งที่
อาร์ทีเซียกำลังทำจะเชื่อมโยงต่อไปได้อีกไกลแค่ไหน และ
เธอวาดภาพโดยรวมของเรื่องนี้เอาไว้ได้อย่างไร

สิ่งที่มองไม่เห็นล้วนแต่เป็นอันตราย

เฟรย์เอลคิดว่าแม้แต่เขาเองก็ต้องตื่นตัวเอาไว้เหมือนกัน

รถม้าแล่นผ่านย่านใจกลางเมืองที่พลุกพล่านและมุ่งเข้าสู่
ถนนอันเก่าแก่

ถนนสายนี้ตั้งอยู่ด้านในประตูเมืองตั้งแต่ยุคแรกที่มี
การสถาปนาเมืองหลวงของจักรวรรดิ แต่เนื่องจากไม่มีข้อ-

ได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ มันจึงไม่สามารถรวมเข้ากับพื้นที่ศูนย์กลางของเมืองได้

การสร้างอาคารหรือร้านค้าขึ้นใหม่ทำให้ขาดเงินหมุนเวียน เมื่อไม่มีผู้อยู่อาศัยหน้าใหม่ย้ายเข้ามาและไม่สามารถสร้างชุมชนให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ มันก็ค่อยๆ กลายเป็นพื้นที่ที่สลับอย่างซ้ำๆ

ใจกลางพื้นที่นั้นมีบาร์อยู่หลายแห่ง อาร์ทีเซียเปิดประตูเข้าไปยังหนึ่งในบาร์เหล่านั้น

เฟรย์เอลเดินตามหลังเธอไป เขารู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่ในใจเมื่อรู้ว่าอาร์ทีเซียรู้จักสถานที่แบบนี้

อาร์ทีเซียเดินเข้าไปใกล้บาร์เทนเดอร์อย่างไม่ลังเล ก่อนจะพูดว่า

“บอกโรล์ พิจเจท ว่าข้าต้องการซื้อเหล้าโคลัมบายน์หนึ่งขวด”

บาร์เทนเดอร์มีสีหน้าเคร่งเครียด พนักงานคนอื่นๆ ที่ได้ยินบทสนทนาจึงตื่นตระหนกและเดินกลับเข้าไปหลังร้าน

“ไปได้ยินชื่อนั้นมาจากที่ไหนครับ”

“โรล์นะเหอ เรารู้จักกันดีทีเดียว”

อาร์ทีเซียเอนหลังฟังแก้อืด้วยท่าทางผ่อนคลาย

บรรยากาศภายในร้านปกคลุมไปด้วยความตึงเครียดจนรู้สึกราวกับจะหายใจไม่ออก

ไรล์ พิจเจ็ทเป็นนักแก้ปัญหาและเป็นอาชญากรตัวร้ายที่ชื่อลัทธิ เขาทำทุกอย่างเพื่อเงินและรักษาสัจจะกับผู้ที่จ่ายเงินก่อนเสมอ

“ข้าคือคนที่ขายความเป็นมนุษย์ให้กับเงิน ข้าก็ต้องชื่อลัทธิต่อเงินสิครับ”

อาร์ทีเซียชื่นชมเขามากในจุดนั้น

เธอใช้เงินหล่อเลี้ยงองค์กรของไรล์จนเติบโต เพราะเธอจำเป็นต้องยืมมือของคนที่อยู่ในเงามืด¹จัดการอะไรหลายๆ เรื่อง

และเขาก็กลายมาเป็นอาชญากรตัวร้ายที่ไว้วางใจได้ภายใต้อำนาจของอาร์ทีเซีย

ไรล์เป็นคนใต้วงคับบัญชาที่มีประโยชน์ เขาสามารถจัดการได้ทุกอย่างตั้งแต่การปลอมแปลงเอกสาร การข่มขู่

---

¹ กลุ่มหรือองค์กรลับที่มีความชำนาญในการปฏิบัติงานที่อาจเกี่ยวข้องกับเรื่องผิดกฎหมาย

การลักพาตัว การทรมาน ไปจนถึงการเผยแพร่ข่าวลือที่ประสงค์ร้าย อันที่จริงเธอกับเขาก็นับเป็นเจ้านายกับลูกจ้างที่เข้ากันได้ดี

แต่สุดท้ายเขาก็ทรยศหักหลังเธอ

อาร์ทีเซียยังจำตอนที่เขาปรากฏตัวในห้องพิจารณาคดี พร้อมเอกสารปลอมและหลักฐานการลอบสังหารได้ดี

“ขอภัยครับท่านมาร์เซเนส แต่ข้าคือคนที่ขายความเป็นมนุษย์ให้กับเงิน”

ไรล์ที่สูญเสียดวงตาไปหนึ่งข้างและมีตั้งหักจากการถูกทารุณพุดอย่างนั้น

ทว่าอาร์ทีเซียกลับไม่ได้คิดว่าเธอถูกทรยศ เพราะถึงอย่างไรความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขาก็ไม่ได้เชื่อมโยงกันด้วยความไวเนื้อเชื้อใจหรือความจงรักภักดีอยู่แล้ว

ไรล์ไม่จำเป็นต้องตัดสินใจเลือกระหว่างอดีตเจ้านายที่ถูกกล่าวหาว่ามีความผิดโทษฐานกบฏกับองค์จักรพรรดิด้วยซ้ำ ไม่มีเหตุผลอะไรที่ทำให้เขาต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อปกป้องเธอเลย

แต่ต่อให้เธอจะมีความรู้สึกว่าเขาทรยศหรือไม่ อาร์ทีเซียก็ยังคิดว่าครั้งนี้เธอจำเป็นต้องมีการป้องกันความปลอดภัยอื่นที่นอกเหนือไปจากเงิน

หลังจากนั้นไม่นาน ไรล้ก็ปรากฏตัวขึ้นในร้านด้วยใบหน้าที่ซีดเซียว ผมของเขาดูยุ่งเหยิง บนเสื้อเชิ้ตก็มีรอยยับร้าวกับคนเพิ่งตื่นนอน อาร์ทีเซียเกิดความรู้สึกแปลกใหม่ทันทีที่ได้เห็นใบหน้าที่อ่อนวัยของบุคคลที่ไม่ได้พบมาเป็นเวลานาน

อาร์ทีเซียมองจ้องมายังไรล้ เขาจึงเกิดความรู้สึกสับสน

“ท่านเป็นใครครับ”

ไรล้ถามออกไปพร้อมกับใช้สมองคิดอย่างเอาเป็นเอาตาย ที่มีแต่เพื่อนร่วมงานเท่านั้นที่รู้ว่าชื่อจริงของเขาคือไรล้ เขามักจะโดนดูถูกเหยียดหยามเพราะชื่อที่น่ารักน่าเอ็นดูเกินไป นี่ ดังนั้นไรล้จึงเปลี่ยนชื่อเป็นวัตต์ตั้งแต่ตอนที่เข้ามาในเมือง

เหตุผลที่ทำให้เพื่อนร่วมงานรู้จักชื่อไรล้ นั้นเป็นเพราะจดหมายจากบ้านเกิดของเขาเอง

ไม่มีใครก็ตามรู้จักชื่อนั้น และยังไม่ต้องพูดถึงคนที่จะมาตามหา มัน แล่นับประสาอะไรกับการเอ่ยถึงเหล่าโคลัมบายน์

ครั้งหนึ่งคำว่าเหล่าโคลัมบายน์เคยถูกใช้เป็นคำในวงการที่หมายถึงการสังหารในตลาดมืด

ใครกันนะ ถึงจะยังเด็กอยู่ แต่ดูจากท่าทางแล้วไม่น่าจะเป็นอย่างนั้นแฮะ ผู้ชายที่ติดตามมาก็...อัครินั่นหรือ

“ฟังข้อเสนอของข้าก่อนแล้วค่อยคิดจะดีกว่านะไรล์ เพราะตอนนี้ถ้าให้คิดแทบตายยังไงเจ้าก็คิดไม่ออกหรอก”

อาร์ที่เซี่ยกล่าวแบบกระซิบ

ไรล์ก็ตรึมฝีปากของตัวเองเบาๆ ก่อนจะถาม

“ท่านทราบชื่อของข้าได้ยังไงครับ”

“เรื่องนั้นมันสำคัญด้วยหรือ”

ริมฝีปากบางที่โผล่พ้นผ้าคลุมหน้าก็ยิ้มอย่างอ่อนโยน

“ข้ามาซื้อเหล่าโคลัมบายน์ และเจ้าก็ขายได้ทุกอย่างเพื่อเงินนี่”

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นข้าจะติดต่อคนที่พอจะขายมันได้ให้ก็แล้วกัน”

“ข้าต้องการให้เจ้าจัดการกับเรื่องนี้โดยตรง แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเจ้าจำเป็นต้องลงมือด้วยตัวเอง”

ผู้หญิงคนนี้อันตราย ไรล์เชื่อมั่นในสัญชาตญาณของตัวเอง

เขาสงสัยว่าอีกฝ่ายรู้ชื่อของเขาได้ยังไง แต่เป็นการดีกว่าที่จะไม่สร้างความสัมพันธ์ใดๆ

มันเป็นเรื่องจริงที่เขาขายความเป็นมนุษย์ให้กับเงิน แต่เขาไม่ได้ขายความปลอดภัยของตนเองและครอบครัว

อาร์ทีเซียยื่นห่อเล็กๆ ที่หุ้มด้วยกระดาษสีดำส่งให้โรล์เซารับมันไปก่อนจะลองชั่งดูด้วยมือ ปริมาณและความรู้สึกที่เขาสัมผัสได้นั้นเหมือนกับมีเหรียญทองสิบเหรียญบรรจุอยู่ภายใน

เงินสิบเหรียญทองเป็นจำนวนที่มากพอจะเลี้ยงดูครอบครัวสามัญชนทั่วไปได้ถึงหนึ่งเดือน แม้จะไม่ใช่เงินจำนวนน้อยๆ แต่โรล์ก็เลือกที่จะผลักไขมันออกไปด้วยมือตัวเอง

อาร์ทีเซียยื่นถุงที่สองเพิ่มให้เขาทันที แต่ครั้งนี้โรล์ก็ยังผลักไขมันอยู่เช่นเดิม และหลังจากนั้นถุงที่สามก็ถูกยื่นออกมา

คราวนี้โรล์ถึงกับผงะไปชั่วขณะ อาร์ทีเซียถามพร้อมกับยื่นถุงที่สี่ให้เขา

“ยังไม่ใช้จำนวนที่มากพอจะขายความเป็นมนุษย์อีกนั้นหรือ”

“ให้ตาย พอทีเถอะครับ”

อาร์ทีเซียให้เพิ่มอีกสองถุงจนรวมทั้งหมดเป็นหกสิบเหรียญทอง

โรล์กลอกตาไปมา

จำนวนเงินจะเพิ่มขึ้นไปได้ถึงขนาดไหน แม้เขาจะพูดออกไปแล้วว่าไม่ขาย แต่เมื่อพิจารณาจากจำนวนเงินที่อีกฝ่ายเสนอให้ ก็ดูเหมือนจะมากพอทำให้เขาเปลี่ยนใจ

ทว่าสิ่งที่เธอนำออกมาในครั้งที่เจ็ดนั้นไม่ใช่เหรียญทอง แต่กลับเป็นซองจดหมาย อาร์ที่เขียนวางมันไว้บนถุงเหรียญทอง โดยไม่พูดอะไร

ไรล์ที่สัมผัสได้ถึงกลางสังหรณ์ไม่ดีคว่ำซองจดหมายนั้นมา เปิดทันที

ถึงพี่ไรล์

ต้องขอบคุณหมอกับเงินที่พี่ส่งมาให้ในครั้งนี้เลย อาการของน้องเล็กดีขึ้นมากและคงจะใกล้เคียงเดินไปไหนมาไหนได้แล้วด้วย

เงินที่เหลือก็ว่าจะเอาไปซื้อฟีนเตรียมไว้สำหรับฤดูหนาวที่จะถึงนี้ ทุกคนมีเวลาว่างมากขึ้นขนาดนี้เพราะพี่เลย ถ้าจัดการดีๆ ก็น่าจะมีเหลือพอไปซื้อผ้ามาตัดผังก่อนถึงฤดูหนาวด้วย ขอขอบคุณจริงๆ นะพี่

ว่าแต่ส่งเงินก้อนใหญ่ขนาดนี้มาให้จะไม่เป็นไรจริงหรือ พี่ไม่ได้ทำงานเสี่ยงอันตรายอะไรอยู่ใช่ไหม ถึงกับส่งหมอลงมาให้อย่างนี้ พี่คงใช้เงินไปไม่น้อยเลย

ถึงน้องเล็กจะสำคัญ แต่พี่ก็สำคัญเหมือนกันนะ อย่าหักโหมเกินไปละ ที่จริงข้าก็แค่อยากให้พี่กลับมาบ้านเราละ...

ข้อความถามสารทุกข์สุกดิบเขียนยืดยาวตรงด้านล่าง
จดหมายต่อจากนั้นไม่อยู่ในสายตาของโรล์อีกต่อไป มือที่ถือ
จดหมายเกิดอาการสั่นไหว

เขาไม่เคยส่งห่อหรือเงินไปให้เลย ผู้หญิงคนนี้ต้องเป็น
คนทำเรื่องนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย

และโรล์ก็ไม่ได้ไปถึงขนาดที่จะไม่รู้ว่ามันคือการข่มขู่

“อ้าก!”

เขาร้องดังลั่นก่อนจะลุกพรวดจากที่นั่ง

เฟรย์เอลพยายามเข้ามาขวางเอาไว้ แต่อาร์ทีเซียก็ส่ายหน้า
เป็นสัญญาณไม่ให้เขาเคลื่อนไหวอะไร

โรล์ส่งห่อดออกไปทางอาร์ทีเซีย แต่เขาก็ไม่กล้าแตะต้อง
ตัวเธอ

หญิงสาวตรงหน้าเป็นถึงชนชั้นสูง และเธอก็รู้ที่อยู่ของคน
ในครอบครัวเขา เธอทำให้น้องของเขาคลายความระมัดระวังลง
ได้ ทั้งยังรู้เหตุผลที่เขาต้องการเงินอีกด้วย

เขาไม่สามารถเดาได้เลยว่าอีกฝ่ายรู้มากถึงขนาดไหนและ
วางแผนเอาไว้มากเพียงใด เธออันตรายเกินไป

สุดท้ายอาร์ทีเซียก็หยิบกระดาษแผ่นเล็กๆ ออกมาและ
ส่งให้โรล์

เขาอ่านกระดาศใบนั้นก่อนจะหลุดตัวลงนั่งแล้วถามด้วย น้ำเสียงลั่นหวัง

“เรื่องที่ต้องจัดการมีเท่านี้เองหรือครับ ถ้าอย่างนั้นท่านก็ ไม่มีความจำเป็นต้องมาหาข้าถึงที่นี่เพื่อจัดการกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้เลย แค่ท่านจ่ายเงินให้พวกข้าเฝ้าสักคนแค่หนึ่ง ในสิบของเงินจำนวนนี้พวกเขาก็พร้อมทำมันแล้ว เสียเงินไป เปล่าๆ ครับ”

“ข้าต้องการผลลัพธ์ที่สมบูรณ์แบบ และหากว่าข้าสามารถ ทำให้เจ้ามาอยู่ภายใต้การควบคุมได้ก็ไม่แน่ว่าเสียเปล่าหรอก”

จบคำพูดนั้นอาร์ทีเซียก็รับกระดาศคืนมา ก่อนจะเก็บมัน ไว้ในกระเป๋าทิ้งของเธอ

ไรล์เอามีอูลูปผมตัวเองอย่างลวกๆ แล้วถอนหายใจ

“เข้าใจแล้วครับ ท่านจะได้รับข่าวภายในวันมะรืนนี้ เลดีแห่งโรซานน์”

ไรล์เปิดเผยว่าเขารับรู้ถึงตัวตนของอาร์ทีเซียผ่านคำพูดนั้น แต่เธอกลับไม่สะทกสะท้านใดๆ

ในกระดาศแผ่นนั้นระบุชื่อของบุคคลที่เขาต้องจัดการ อยู่แล้ว ถ้าเขาได้เห็นมันแล้วยังโง่เขลาถึงขนาดที่ไม่รู้ว่าอาร์ทีเซีย เป็นใคร เธอก็คงไม่คิดจะทำข้อตกลงกับไรล์

“ไม่ต้องติดต่อกันต่างหากก็ได้”

อาร์ทีเซียพูดอย่างนั้นก่อนจะลุกขึ้นจากที่นั่ง

เมื่อออกมาข้างนอก เฟรย์เอลก็ถามเธอทันที

“ท่านขอให้เขาทำอะไรครับ”

“กำจัดร่องรอยของหลักฐาน”

จบคำพูดนั้นอาร์ทีเซียก็ก้าวขึ้นรถม้า โดยมีจุดหมายต่อไป
คือภัตตาคาร

ซึ่งภัตตาคารย่านใจกลางเมืองก็คือจุดหมายที่สองของวันนี้

‘ภัตตาคารของบาร์อนเนสเวลลี’

ป้ายนั้นแขวนอยู่หน้าอาคารที่ค่อนข้างหรูหรา

นั่นเป็นชื่อชนชั้นสูงที่เฟรย์เอลไม่เคยได้ยินมาก่อน
ถ้าอีกฝ่ายไม่ใช่ตระกูลบาร์อนยากจนที่ยอมให้ยืมชื่อมาใส่
บนป้ายพวกนี้เพื่อแลกกับเงินจำนวนน้อยนิด ก็คงเป็นหญิง-
ชายบริการที่ไต่เต้าขึ้นไปแต่งงานกับชนชั้นสูงได้สำเร็จ

ร้านอาหารประเภทนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อขุนนางหรือชนชั้นสูง
ทว่าเป็นสถานที่รวมตัวกันของชนชั้นกลางผู้มีฐานะมั่งคั่งร่ำรวย
แต่ไม่อาจเข้าสังคมกับชนชั้นสูงได้ รวมถึงชนชั้นอัศวินที่ไม่ได้

มีเงินเหลือพอจะจ้างพ่อครัว และชนชั้นขุนนางปลายแถวที่ไร้ตำแหน่งหรือทรัพย์สินที่เป็นมรดกสืบทอด

และยังไม่ใช่สถานที่ที่เลดี้ผู้เป็นทายาทมาร์ควิสแห่งโรซานน์ควรย่างกรายเข้าไป

อาร์ทีเซียก้าวลงไปอยู่ด้านหน้าอาคารแห่งนั้นโดยไม่ลังเล แต่เฟรย์เอลกลับรู้สึกสองจิตสองใจ

เธอไม่มีปัญหาอะไรเพราะสวมผ้าคลุมหน้าปิดบังตัวตนเอาไว้ แต่ไม่มีทางที่ในภัตตาคารแห่งนี้จะไม่มีใครเลยสักคนที่จดจำใบหน้าของเข้าได้

“ใส่หน้ากากไว้ไหมคะ”

อาร์ทีเซียถาม

“...ล้อกันเล่นหรือเปล่าครับ”

อาร์ทีเซียไม่ได้ล้อเล่น เธอเตรียมผ้าสีดำที่เจาะช่องสำหรับดวงตาเอาไว้บนรถม้าแล้วจริงๆ เฟรย์เอลสามารถจินตนาการภาพตัวเองตอนที่ใช้มันได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

ก่อนอื่นคือเขาพกดาบไว้กับตัวเพราะเป็นอัศวินผู้ติดตาม ดังนั้นจึงอดรู้สึกอึดอัดกับต้องรับบทตัวร้ายในละครเวทีไม่ได้

“ข้าก็ไม่ได้คิดว่าจะมีใครจำได้หรอกค่ะ แต่ถ้าท่านไม่สบายใจ...”

เมื่ออาร์ทีเซียพูดอย่างนั้น เฟรย์เอลก็ถอนหายใจออกมา

“ข้าไม่ใช่อัลฟอนส์นะครับ”

อาร์ทีเซียยกยื้มราวกับเธอรู้อยู่แล้ว เฟรย์เอลล์สัมผัสได้ถึง ความทุกข์ทรมานของชายหนุ่มที่ไร้ซึ่งชื่อเสียงและไม่ได้รับ ความนิยมใดๆ ก่อนจะก้าวลงจากรถม้า

ทั้งสองเดินเข้าทางประตูหลังของภัตตาคารที่ตัดตรงไปยัง ห้องวีไอพี ต่างจากประตูหน้าที่มีคนเข้าออกจำนวนมาก

“ที่นี่คือร้านของท่านหรือครับ”

“แทนที่จะเป็นร้าน เรียกว่าเป็นอาคารจะดีกว่าค่ะ”

เฟรย์เอลล์กลอกตา

“ชื่อไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

“ตั้งแต่ตอนที่ได้กุญแจคลังตู้নিরায়ของคฤหาสน์-
มาร์ควิสโรซานน์มาอยู่ในมือค่ะ”

อาร์ทีเซียตอบอย่างสงบ

เฟรย์เอลล์เริ่มนึกสงสัยขึ้นมาแล้วว่าเธอมีอาคารอยู่ในเมืองหลวงกี่แห่งกันแน่

เท่าที่เขารู้ คฤหาสน์ในเมืองหลวงที่ตระกูลมาร์ควิส-
โรซานน์เป็นผู้ถือครองอย่างเปิดเผยมีทั้งหมดแปดหลัง
นอกเหนือจากนั้นก็คงมีบ้านพักตากอากาศกับที่ดินแห่งอื่น
อยู่อีก

แต่เขาไม่เคยรู้มาก่อนว่าเธอซื้ออาคารในย่านใจกลาง-
เมืองหลวงเก็บเอาไว้ด้วย

“มีอาคารในครอบครองหลายแห่งก็ไม่ได้เสียหายอะไร
หรอกค่ะ มันอาจจะจำเป็นต่อการสร้างที่หลบภัยหรือทำอะไร
ลับๆ แต่ในแง่ของการลงทุนแล้วการซื้ออสังหาริมทรัพย์
ในเมืองหลวงเอาไว้ก็ไม่ได้ทำให้ขาดทุนนี่คะ”

แน่นอนว่าเฟรย์เอลก็เข้าใจเรื่องนั้นเป็นอย่างดี เพียงแต่
เขาไม่มีเงินก็เลยไม่สามารถซื้อมันได้เท่านั้นเอง

“คำแนะนำเช่นนั้น...ถ้าเป็นไปได้ท่านช่วยบอกให้เจ้านาย
พวกข้าฟังด้วยได้หรือเปล่าครับ ข้าเห็นว่าท่านชายเป็นห่วง
ท่านหญิง แต่ความจริงแล้วเจ้านายของเราเองนั่นแหละครับที่
น่าเป็นห่วง”

ทรัพย์สินของตระกูลมาร์ควิสโรซานนั้นมีมากมายมหาศาล
เดิมทีมันควรจะถูกแบ่งสันปันส่วนและส่งมอบให้กับ
เหล่าทายาทที่มีอยู่จำนวนมาก แต่ปัจจุบันทายาทของตระกูล-
มาร์ควิสโรซานก็กลับมีเพียงอาร์ที่เซียคนเดียวเท่านั้น
จึงแตกต่างจากตระกูลขุนนางทั่วไปที่มีญาติพี่น้องมากมาย

แม้หลายตระกูลจะยังคงรักษารูปแบบการสืบทอดมรดก
ที่มอบทรัพย์สินให้กับทายาทคนใดคนหนึ่งเอาไว้ แต่การที่

ทรัพย์สินมรดกไปกองรวมอยู่กับคนผู้เดียวถึงขนาดนี้ก็ยังเป็นเรื่องที่พบเห็นได้ไม่บ่อยนัก

ตระกูลมาร์ควิสโรซานน์เป็นเจ้าของเหมืองแร่ทองคำที่ใหญ่ที่สุดในจักรวรรดิสามแห่ง และเหมืองแร่เงินที่ใหญ่ที่สุดในจักรวรรดิอีกหกแห่ง อีกทั้งยังมีเหมืองเพชรในครอบครอง นอกจากนี้เหมืองเหล็กและเหมืองแร่ทองแดงที่บรรดาพี่น้องของมิคาเอลเคยได้รับเป็นมรดกตกทอดก็ถูกส่งกลับมายังตระกูลเช่นกัน

เหมืองแร่แซปไฟร์ซึ่งทำกำไรสูงลิ่วที่ได้รับมาจากการแลกมิลโลรานั้นก็ยังคงทำเม็ดเงินได้อย่างมหาศาล

ผู้จัดการทรัพย์สินที่ได้รับการว่าจ้างจากองค์จักรพรรดิมาในนามตัวแทนของมิลโลราได้เข้ามามีอิทธิพลอย่างมากในกระบวนการเพิ่มพูนความมั่งคั่ง ซึ่งก็คือธุรกิจถลุงแร่เหล็กและทองแดง ทั้งยังถือเป็นนโยบายที่ใช้เพิ่มอำนาจในการปกครองทางด้านเศรษฐกิจของราชวงศ์

เป็นธรรมดาที่มันจะไม่สามารถส่งคืนกลับไปให้อาร์ทีเซียได้ตามที่ควรจะเป็น

องค์จักรพรรดิทรงตัดสินใจที่จะทำให้ธุรกิจถลุงแร่ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของราชวงศ์ พร้อมกับชดเชยให้อาร์ทีเซียด้วยเงินจำนวนที่เหมาะสม

แม้ว่าเงินจำนวนนั้นจะไม่ได้ผ่านการพิจารณาถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อสภาพเศรษฐกิจทั้งหมดของจักรวรรดิ แต่ถึงอย่างนั้นเรื่องที่อาร์ทีเซียคือหนึ่งในชนชั้นสูงที่ร่ำรวยที่สุดในจักรวรรดิก็เป็นความจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้

เซดริกค่อนข้างกังวลในเรื่องนั้น

“ข้าไม่เคยคิดจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของตระกูลมาร์ควิสโรซานน์ แต่ข้าทำถูกแล้วหรือเปล่า...ที่ปล่อยให้เขาเป็นคนจัดการ เพราะตอนนี้เขาก็อายุครบสิบแปดปีแล้ว...”

“ไม่ได้ยินที่เขาบอกให้ออฟบรอนสนใจแต่เรื่องตัวเองหรือไงครับ”

เฟรย์เอลพูดถึงประชดประชัน เซดริกจึงแสรังหัวเราะกลับไป

“นั่นสินะ ยังมีมาร์คส์อยู่ด้วยอีกคน...”

หากไม่นับเหมือนเหล็กและเหมือนแร่ทองแดง รวมทั้งธุรกิจถลุงเหล็กที่องค์จักรพรรดิต้องการเรียกคืน รายได้

ของทรัพย์สินส่วนใหญ่ในตระกูลมาร์ควิสโรซานก็มักจะมาจากเหมืองแร่และป่าไม้

ในเมื่ออาร์ทีเซียบอกว่าอีกฝ่ายเป็นหัวหน้าพ่อบ้านชราที่ชื่อลัตย์ เซดริกก็จะบอกให้อีกฝ่ายคอยจัดการดูแลเรื่องพวกนั้นเป็นอย่างดีจนกว่าอาร์ทีเซียจะเริ่มคุ้นเคย

พอมาคิดดูตอนนี้ก็ไม่ว่าใครเป็นห่วงใครกันแน่

เมื่อทั้งสองก้าวเข้าไปในห้องวิไอพีก็มีอาหารว่างเล็กน้อยๆ จัดเตรียมเอาไว้ต้อนรับพวกเขา หลังจากสังเกตเห็นจำนวนแก้ว เฟอร์ยเอลก็เดาว่าผู้มาเยือนในวันนี้คงมีทั้งหมดสามคน

อาร์ทีเซียนั่งลงก่อนจะพูดขึ้น

“ข้าคิดว่ายังพอมีเวลาเหลืออยู่ อยากรู้อะไรก็ตามมาเถอะค่ะ”

เฟอร์ยเอลล้งเล

ยังมีอีกหลายเรื่องที่เขาอยากรู้ แต่ไม่ว่าจะเรื่องอะไร เขาก็ยังไม่แน่ใจว่าขอบเขตของคำถามควรอยู่ตรงไหน

แม้อีกฝ่ายจะเป็นคู่หมั้นของผู้เป็นนาย แต่เขาก็ไม่สามารถยอมรับอย่างสนิทใจได้

สำหรับคนอย่างอาร์ที่เสียแล้ว การถามคำถามก็ไม่ต่างอะไรกับการให้ข้อมูลจากฝั่งตัวเอง

เขาจะแน่ใจได้อย่างไรว่าเธอไม่ใช่ศัตรู

“ท่านทำเรื่องที่ต้องปิดเป็นความลับเอาไว้มากมายเลยหรือครับ”

นั่นเป็นคำถามที่ดีและรอบคอบที่สุดเท่าที่เฟรย์เอลจะถามออกไปได้

“คนของแกรนด์ดยุกเอฟเบิร์นคงไม่ค่อยคุ้นเคยกับเรื่องที่เป็นความลับอย่างนั้นสินะคะ แต่หลังจากนี้ก็จะคุ้นเคยกันไปเองค่ะ”

“เพราะท่านหญิงคิดจะก้าวเข้าสู่แวดวงชั้นสูงอย่างจริงจังนั้นหรือครับ”

“ข้าไม่สนใจแวดวงชั้นสูงหรอกค่ะ แต่ถ้าถามว่าจะมีเรื่องที่ต้องปิดเป็นความลับเพราะข้าอีกี่ใช่หรือเปล่า คำตอบก็คือใช่ค่ะ...ถูกต้อง ที่ผ่านมาระกูลแกรนด์ดยุกเอฟเบิร์นชื่อสัตย์จริงใจมากเกินไป เพราะฉะนั้นก็ต้องมีใครสักคนที่คอยจัดการเรื่องลับๆ ให้อ่ะ”

“ความชื่อสัตย์เป็นสิ่งที่ถูกต้อง และท่านแกรนด์ดยุกก็เป็นคนที่ชื่อสัตย์ครับ”

อาร์ที่เซี่ยยกยี้มอยู่ภายใต้ผ้าคลุมหน้า

“ข้าทราบดีค่ะ เพราะแบบนั้นที่ผ่านมาเอฟบรอนจึงไม่มีความสามารถพอจะปกปิดอะไรได้เลย ปกติแล้วกองกำลังที่มีอิทธิพลอยู่ในระดับเดียวกับเอฟบรอนจะต้องเผชิญหน้ากับการแบ่งแยกพรรคพวกกันเองภายใน แต่กองกำลังเอฟบรอนกลับถูกฝ่าบาทกดดันจนแม้แต่เรื่องอย่างนั้นก็ยังทำไม่ได้เลยนี่ค่ะ”

เขาปฏิเสธไม่ได้เลย

“ผลลัพธ์ของมันก็คือนสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ตอนนี้ไงคะ คำพูดของท่านแกรนด์ดยุกเปี่ยมไปด้วยความน่าเชื่อถือและเอฟบรอนเองก็มีเกียรติมีศักดิ์ศรี แต่ในความเป็นจริงคำพูดของท่านแกรนด์ดยุกก็เป็นเพียงคำพูดที่ดังกึกก้องอยู่แค่นั้นในสนามรบเท่านั้นค่ะ”

“ข้าไม่รู้มาก่อนเลยว่าท่านคิดกับท่านชายแบบนั้น”

“ความจริงมักจะเจ็บปวดเสมอแหละค่ะ เซอร์เฟรย์เอล... ท่านคงไม่ได้คิดว่าองค์จักรพรรดิส่งท่านแกรนด์ดยุกไปเป็นแนวหน้าของดินแดนฝั่งตะวันตกเพราะหวังให้เขาได้รับความดีความชอบกลับมายังจริงๆ หรอกใช่ไหมคะ”

เฟรย์เอลยังมีอีกหลายเรื่องที่ยากพูด

ว่าการสนทนาระหว่างพวกเขากลับไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ เพราะแขกคนแรกได้มาถึงแล้ว

เมื่อได้ยินเสียงความวุ่นวายเล็กๆ น้อยๆ ที่ดังเล็ดลอดผ่านประตูไม้หนาเข้ามา อาร์ทีเซียก็ลดมือลงไปวางไว้ใต้โต๊ะ

บรรยากาศรอบตัวเธอเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง เฟอร์นิเจอร์ปิดปากเงียบ เพราะเขารู้ว่าเป้าหมายเดิมของการมาที่นี่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ประตูถูกเปิดออกอย่างกะทันหัน เผยให้เห็นร่างของชายวัยกลางคนที่พุ่งตัวเข้ามา

“ก่อนความวุ่นวายแบบนี้จะลำบากเอาได้นะครับ เซอร์-เล็กซ์เซน”

“ข้าก็ยังไม่รู้จะทำอะไรผิดนี่! แค่จะลองคุยกับท่านหญิงดูก่อนเท่านั้นเอง!”

ชายหนุ่มสองคนพยายามลากแขนเขาออกไป แต่ในระหว่างนั้นพวกเขาก็ได้เห็นอาร์ทีเซียและรู้สึกสับสนขึ้นมา

เธอมองชายวัยกลางคนด้วยสีหน้าเฉยเมย ชายหนุ่มทั้งสองจึงรีบโค้งคำนับและถอยหลังจากไปด้วยความรวดเร็ว

เล็กซ์เซนจัดปกเสื้อให้เข้าที่ก่อนจะยืนตัวตรงแล้วพูดกับเธอ

“ในที่สุดก็ได้พบกันสักทีนะคะครับ ท่านหญิง ที่ผ่านมาข้าเองก็พูดมาตลอดว่าควรจะปรึกษาหารือกับท่านด้วยตัวเองดูสักครั้ง แต่ตัวแทนของท่านก็ไม่เคยรับฟัง เพราะงั้นข้าก็เลยร้อนใจจนแผลงทำเรื่องเสียมารยาทลงไปนะคะ”

“ใจเย็นๆ แล้วนั่งลงก่อนเถอะค่ะเซอร์เล็กซ์เซน ดื่มน้ำสักอีกถ้วยก็ดีนะคะ”

อาร์ทีเซียผายมือไปยังที่นั่ง เล็กซ์เซนจึงนั่งลงกับที่ก่อนจะดื่มน้ำเย็นๆ แล้วพูด

“ข้าแน่ใจว่าท่านคงมอบหมายให้ตัวแทนเป็นคนจัดการเรื่องต่างๆ เพราะคิดว่าเขาพอจะไว้วางใจได้ แต่ดูเหมือนเขาจะไม่รู้เลยนะคะว่าอะไรคือสิ่งที่สำคัญ...ท่านหญิง”

“ไม่รู้สิคะ ถึงอย่างไรเขาก็น่าจะถ่ายทอดเงื่อนไขทั้งหมดที่ข้าเรียกร้องให้ท่านทราบอย่างชัดเจนแล้วไม่ใช่หรือ”

“ที่ท่านสั่งให้ข้าหย่าเพื่อแลกกับที่ดินเพาะปลูกนั้นนะคะหรือครับ!”

เขาพยายามทำให้เป็นที่ยุติเท่าที่จะทำได้แล้ว แต่สุดท้ายมันก็ล้มเหลวและจบลงด้วยน้ำเสียงที่อัดแน่นไปด้วยความไม่พอใจ

อาร์ทีเซียมองเขาด้วยสายตาเย็นชา และเล็กซ์เซนก็สัมผัสได้ถึงสายตาคุ่มที่จ้องมองมาผ่านผ้าคลุมหน้าของอีกฝ่าย

“เหตุผลที่ทำให้มันนี้มากเกินไปจนกว่าจะใช้คืนได้ก็เป็นเพราะการลงทุนที่โง่เขลาซ้ำแล้วซ้ำเล่าของเซอร์นั้นล่ะคะ สัมจำนวนเงินที่ระบุไว้ในตัวสัญญากู้เงินแล้วหรือยังคะ”

“ข้าก็บอกแล้วไม่ใช่หรือครับว่าจะมอบที่ดินเพาะปลูกป่าไม้ คฤหาสน์ รวมถึงกิจการค้าธัญพืชให้ท่านหญิงทั้งหมด”

เล็กซ์เซนตอบอื่นๆ อักๆ

“คงไม่ได้คิดว่าที่ดินเพาะปลูกของดินแดนฝั่งทางตะวันตกจะมีมูลค่าจริงๆ หรอกใช่ไหมคะ”

อาร์ทีเซียเคาะโต๊ะ จากนั้นเล็กซ์เซนก็หันซ้ายเพื่อ

“แต่มันเป็นพื้นที่เพาะปลูกที่คุ้มค่าแก่การลงทุนนะครับ ดินก็อุดมสมบูรณ์ดี แถมปีนี้เรายังเก็บเกี่ยวข้าวสาลีได้ราวๆ หมื่นกิน²ต่อเฮกตาร์³ใช้วนะครับ อีกอย่างทุ่งหญ้าก็เหมาะกับการเลี้ยงแกะด้วย”

---

² ชื่อหน่วยน้ำหนักของเกาหลี โดย 1 ก็น คิดเป็นน้ำหนักประมาณ 600 กรัม

³ 1 เฮกตาร์ เท่ากับ 10,000 ตารางเมตร หรือคิดเป็นพื้นที่ประมาณ 6 ไร่ 1 งาน

“ข้าไม่ได้กังขาเรื่องความอุดมสมบูรณ์ของที่ดินที่เซอร์
ครอบครองอยู่หรอกค่ะ”

อาร์ทีเชี่ยกล่าว

“ผลการเก็บเกี่ยวผลผลิตในปีที่ดี ปีหน้าก็คงไม่เลว แล้วปี
ต่อไปละคะ ยังจะเก็บเกี่ยวได้อยู่อีกหรือเปล่า”

ใบหน้าของเล็กซ์เซนค่อยๆ ซีดลงเรื่อยๆ

“คิดว่าจะมีคนซื้อที่ดินซึ่งอาจจะถูกระลอกคลื่นสัตว์-
ประหลาดกวาดล้างไปเมื่อไหร่ก็ได้ในราคาสูงลิ่วขนาดนี้จริงๆ
หรือคะ เซอร์เล็กซ์เซน ข้าเอาเงินจำนวนนี้ไปซื้อข้าวสาลีกับ
ขนแกะยังปลอดภัยกว่าการซื้อที่ดินตั้งไม่รู้เท่าไร เพราะ
ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ได้มีพื้นเพมาจากดินแดนฝั่งตะวันตกอยู่แล้ว”

ราคาที่ดินในดินแดนฝั่งตะวันออกที่ไร้ซึ่งอันตรายนั้น
พุ่งทะยานขึ้นอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ราคาที่ดินในดินแดนฝั่ง-
ตะวันตกไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ด้วยไม่มีใครรู้ว่า
ระลอกคลื่นสัตว์ประหลาดจะคืบคลานเข้ามาโจมตีเมื่อไร

ทว่าน่าแปลกที่นั่นกลับเป็นเหตุผลที่ทำให้เหล่าเกษตรกร รายย่อย⁴ยังคงมีอยู่ต่อไป จึงทำให้ไม่มีเจ้าของที่ดินหรือนักลงทุนคนไหนคิดซื้อที่ดินที่อยู่ในดินแดนฝั่งตะวันตกเลย

“เงินจำนวนนี้คือมูลค่าที่ตีราคาตามบรรดาคักดิ์ของเซอร์ค่ะ นึกว่าท่านจะทราบดีอยู่แล้วเสียอีก”

อาร์ที่เซียพูดด้วยสีหน้าที่ไม่แสดงถึงอารมณ์ใดๆ

“ถ้าคิดว่าเงินยังไม่มากพอ จะยกเลิกสัญญาตอนนี้เลยก็ได้ นะคะ ถึงอย่างไรข้าก็ยังไม่ได้เซ็นชื่อลงในเอกสารเลยสักฉบับ”

“ท่านหญิง...ถึงระลอกคลื่นสัตว์ประหลาดจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาสั้นๆ แต่มันก็ต้องใช้เวลามากกว่าสามปีถึงจะมีสักครั้งนะครับ ที่ดินเพาะปลูกของข้ามีศักยภาพมากพอที่จะ...”

“ถ้าอย่างนั้นก็ลองหานักลงทุนที่เชื่อมั่นในศักยภาพนั้นดู แล้วกันค่ะ”

“ท่านเองก็เป็นขุนนางไม่ใช่หรือครับ ข้าเชื่อว่าท่านคงพอเข้าใจสถานการณ์ของข้าอยู่บ้าง”

เล็กซ์เซนเรียกร้องด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย

---

⁴ เกษตรกรที่เพาะปลูกในที่ดินของตัวเอง

“เดิมทีภรรยาของข้าก็เป็นเพียงสามัญชน ถ้าต้องหย่ากับข้า นางก็จะมีที่ยืนในแวดวงชั้นสูงอีกต่อไป อีกอย่างคือเราแต่งงานกันมากกว่าสามสิบห้าปีแล้ว...”

“ข้าก็ปฏิบัติกับท่านอย่างใจกว้างในระดับการกุศลแล้วนะคะ เซอร์เล็กซ์เซน”

อาร์ที่เซียขัดคำพูดของเขา

“ทั้งหมดที่ข้าต้องการมีเพียงทะเบียนสมรสที่จะทำให้ข้าได้ชื่อว่าเป็นท่านหญิงเล็กซ์เซน รวมถึงการที่ท่านย้ายไปอยู่ดินแดนฝั่งตะวันออกและใช้ชีวิตอยู่เงียบๆ เพื่อไม่ให้ความจริงเรื่องข้อตกลงนี้ถูกเปิดเผยออกไปก็เท่านั้นค่ะ และข้าก็ตัดสินใจว่าจะให้ท่านเช่าคฤหาสน์และที่ดินล้อมรอบโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ เพื่อการนั้นด้วยค่ะ”

“ท่านหญิง...”

“หลังจากที่ย้ายไปดินแดนฝั่งตะวันออกแล้ว เซอร์จะไม่ประกาศว่าท่านหย่าร้างกับภรรยาอย่างถูกต้องตามกฎหมายแล้วก็ได้นะคะ”

“แต่ว่า...”

“ถ้าไม่ต้องการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับแวดวงชั้นสูงก็คงไม่มีปัญหาอะไร ลูกชายคนโตของท่านก็เป็นทายาทโดยชอบธรรม

ที่ทางวิหารให้การยอมรับแล้ว เพราะฉะนั้นข้าจึงตัดสินใจที่จะส่งต่อมรดกของตระกูลเล็กซ์เซนให้เขาตามที่ควรจะเป็นค่ะ”

โดยปกติแล้วการซื้อขายบรรดาศักดิ์จะถูกดำเนินการผ่านผู้ที่เป็นทายาทของตระกูล

ผู้ที่ต้องการซื้อบรรดาศักดิ์จะแต่งงานกับทายาทของตระกูล จากนั้นก็จะได้รับมรดกในฐานะคู่สมรสของทายาทแล้วจึงเปลี่ยนชื่อสกุลของตระกูลได้

และเมื่อลูกๆ ของพวกเขาได้รับการสืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อในฐานะทายาท ขั้นตอนทุกอย่างก็จะสิ้นสุดลง ถือเป็นการซื้อขายที่กินเวลายาวนานต่อเนื่องถึงสามรุ่น

แม้ในบางกรณีจะมีเด็กที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างทายาทของตระกูลที่มีการขายบรรดาศักดิ์ แต่นั่นก็ไม่นับเป็นปัญหาอะไร เพราะตราบไคที่มีสถานะเป็นลูกบุญธรรมของคู่สมรส ต่อให้เป็นลูกนอกสมรสก็สามารถรับการสืบทอดมรดกได้เช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่จะเกิดการหย่าร้างหลังจากมีการรับรองสิทธิในการรับมรดกเรียบร้อยแล้ว

แต่อาร์ทีเซียไม่ได้ต้องการถึงขนาดนั้น

เล็กซ์เซนรู้จักรักรที่เสียในสถานะของเศรษฐกิจที่มีพื้นเพมาจากอาณาจักรเอียนซ์และนักลงทุนที่ต้องการตั้งถิ่นฐานในจักรวรรดิกราเซส

แม้การหย่าร้างหลังจากแต่งงานกับทายาทของตระกูลและได้รับสืบทอดมรดกจะทำให้ได้บรรดาศักดิ์ในจักรวรรดิมาครอบครอง แต่ก็ไม่อาจนับได้ว่ามีเชื้อสายของขุนนางชั้นสูงในจักรวรรดิ

ในแวดวงชั้นสูง การเป็นหญิงสูงศักดิ์ที่มีสามีเป็นชาวจักรวรรดิย่อมดีกว่าการมีสามีเป็นชาวต่างชาติที่ซื้อบรรดาศักดิ์ในหลายๆ แ่งมุม ด้วยเหตุนี้เธอจึงต้องการซื้อของทำนหญิงเล็กซ์เซนแทนที่จะซื้อบรรดาศักดิ์โดยตรง

คำพูดที่ว่า ‘สุดท้ายก็ละทิ้งตระกูลไปเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวไม่ใช่หรือ’ นั้นตีสั่นขึ้นมาจากนัยคำของเล็กซ์เซน

แต่สิ่งที่อาร์ทีเซียพูดก็ไม่ผิดเลย

ท้ายที่สุดลูกชายคนโตของเขาก็จะสืบทอดตระกูลเล็กซ์เซนต่อไป สิ่งที่สูญหายไปมีเพียงเกียรติยศและทรัพย์สิน ในขณะที่เดียวกันบรรดาศักดิ์ก็ยังคงอยู่ตามที่เคยจะเป็น และลูกหลานของเขาก็จะมีโอกาสกลับมาเป็นขุนนางอีกครั้ง

แต่ภรรยาของเขานั้นอยู่ในสถานการณ์ที่ต่างออกไป

หากอาร์ทีเซียเข้าไปมีบทบาทในแวดวงชั้นสูงด้วยชื่อของท่านหญิงเล็ทซ์เซน บรรดาญาติพี่น้องและคนรู้จักย่อมไม่มีทางไม่รู้ถึงเรื่องที่เกิดขึ้น

จะดีกว่าไหมถ้าเขาหายไปเลยจริงๆ แต่ถ้าเขาเซ็นชื่อในใบทะเบียนสมรสฉบับอื่นแล้วยังอาศัยอยู่กับภรรยาคนปัจจุบัน ภรรยาของเขานั้นก็จะเปลี่ยนสถานะเป็นภรรยา

สิ่งที่เขาเสียมีเพียงแค่ศักดิ์ศรี แต่ภรรยาของเขากลับอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถไปวิหารได้ตามปกติด้วยซ้ำ

เล็ทซ์เซนก้มหน้างูद

“ข้าไม่สามารถทิ้งภรรยาได้ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ล้มละลายไปด้วยกันเลยไหมคะ คู่สามี-ภรรยาที่เผชิญความทุกข์ยากไปด้วยกันจนวันตายก็ดูพิเศษดีเหมือนกันค่ะ”

อาร์ทีเซียชี้มือไปที่ประตู เป็นสัญญาณในการไล่ให้เขาออกไป

ใบหน้าของเล็ทซ์เซนค่อยๆ ซีดลง

แม้จะพูดออกไปหลายต่อหลายประโยค แต่เล็ทซ์เซนก็เป็นเพียงคนชี้แพ็คคนหนึ่ง เขาไม่สามารถเดินออกไปได้

เพราะถ้าจะทำอย่างนั้นเขาคงไม่มาที่นี่ตั้งแต่แรก

อาร์ทีเซียเลือกเขาเป็นคู่ค้าที่ดีที่สุดโดยคำนึงถึงปัจจัย
หลายๆ อย่าง

ในฐานะขุนนางระดับล่างจากดินแดนฝั่งตะวันตก
นับว่าเล็กซ์เซนยากจนข้นแค้นจนถึงกับต้องขายบรรดาคำดีของ
ตัวเอง ในขณะที่เดียวกันเขาก็เป็นคนที่ไร้อำนาจและไร้ชื่อเสียงที่
ต่ำให้หายตัวไปก็ไม่มีใครสังเกตเห็น

กระทั่งคนที่แต่งงานกับเขาก็เป็นเพียงสามัญชน ทำให้ไม่มี
การคิดบัญชีที่เกี่ยวข้องกับสิทธิอันชอบธรรมในด้านต่างๆ อัน
ซับซ้อนุ่นวายตามมาหลังจากการหย่าร้าง

ทว่าเขารักภรรยาของตัวเองเหนือสิ่งอื่นใด ดังนั้นเขาจึง
ไม่คิดจะคบค้าสมาคมกับใครในแวดวงชั้นสูงโดยที่ปล่อยให้
ภรรยาต้องอยู่ในฐานะชู้อย่างแน่นอน

ขณะที่เล็กซ์เซนถอนหายใจ ผู้มาเยือนคนใหม่ก็มาถึง
ผู้มาเยือนคนที่สองของวันนี้คือนักบวช

“โอ้...ท่านหญิง ถึงจะไม่ได้จัดพิธีอย่างเป็นทางการ
แต่สวมผ้าคลุมหน้าสีดำในงานแต่งงานอย่างนี้เลยหรือครับ”

นักบวชมองไปที่อาร์ทีเซียก่อนจะหัวเราะว่าพร้อมกับ
เอ่ยขึ้น

แต่เพราะเขาได้รับเงินสินบนก้อนโตมาจากเธอแล้ว เขายังรู้ดีว่าการแต่งงานในครั้งนี้อาจไม่ใช่การแต่งงานโดยปกติทั่วไป เขาจึงไม่พูดอะไรอีก

เล็กซ์เซนนิ่งโดยไม่ปรึกษาพูด

ผู้ช่วยที่เดินตามนักบวชเข้ามาในห้องนำเอกสารไปวางตรงหน้าเล็กซ์เซนหลายฉบับ ในบรรดาเอกสารเหล่านั้นมีหนังสือสัญญาการหย่าที่ประทับลายเซ็นของท่านหญิงเล็กซ์เซนไว้แล้วรวมอยู่ด้วย

อาร์ทีเซียดำเนินการกับทางฝั่งนั้นไว้ล่วงหน้าเรียบร้อยแล้ว

เล็กซ์เซนที่ตระหนักได้ถึงความจริงข้อนั้นเมื่อสิ้นเล็กน้อย แต่สุดท้ายเขาก็เซ็นเอกสารจนครบทุกฉบับ

ผู้ช่วยคนนั้นส่งหนังสือหย่าให้กับนักบวช

จากนั้นนักบวชก็นำหนังสือสัญญาการสมรสออกมา ผู้ช่วยจึงส่งมันให้กับเล็กซ์เซนก่อน

หลังจากเล็กซ์เซนเซ็นชื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว เอกสารก็ถูกส่งต่อมาด้านหน้าอาร์ทีเซีย เฟอร์ย์เอลจึงแอบชำเลืองมองเอกสารฉบับนั้น

‘เดยรี’ พอร์ด’

เอกสารถูกเซ็นด้วยชื่อนั้นไว้ก่อนแล้ว

หลังจากอาร์ทีเซียตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว ผู้ช่วยก็ยื่นเอกสารให้นักบวชทันที

แม้จะไม่มีกระทั้งการแลกเปลี่ยนของหมั้นตามพิธีการ แต่นักบวชก็หัวเราะเสียงดังอย่างอารมณ์ดีและทำหน้าที่เป็นสักขีพยานในการยืนยันว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความจริง

“ด้วยเหตุนี้ เราจึงขอประกาศให้ทุกท่านทราบว่า การแต่งงานในครั้งนี้ได้สำเร็จลุล่วงอย่างเป็นทางการต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าแล้วครับ ยินดีด้วยครับ เซอร์เล็กซ์เซน ท่านหญิง-เล็กซ์เซน”

ใบหน้าของเล็กซ์เซนกลายเป็นสีเทา

“ข้าต้องการมอบของที่ระลึกให้ท่านนักบวชเพื่อแสดงความขอบคุณนะคะ”

อาร์ทีเซียกล่าว

ผู้ช่วยยืนกล่อ่งที่เตรียมไว้ก่อนแล้วให้กับนักบวช เมื่อเห็นนักบวชหัวเราะราวกับทำตัวไม่ถูก อาร์ทีเซียก็พูดอย่างนุ่มนวล

“ท่านนักบวชโปรดใช้มันในการทำสิ่งดีๆ แทนเรา เพื่อระลึกถึงการแต่งงานในครั้งนี้ด้วยนะคะ”

“ถ้าท่านว่าอย่างนั้น...”

นักบวชรับกล่องมาถือไว้ก่อนจะลุกขึ้น อาร์ทีเซียจึงสั่งให้
ผู้ช่วยเป็นคนไปส่งเขา

จากนั้นก็มองไปที่เล็กซ์เซน

“กลับไปได้แล้วล่ะค่ะ”

“นี่คือ...จบแล้วหรือครับ”

“ค่ะ จบแล้ว หนังสือของเซอร์ได้รับการชำระครบถ้วน
ที่นี่ก็กลับไปได้แล้วล่ะค่ะ ตัวแทนของข้าจะเป็นคนจัดการ
เรื่องเงินที่เกี่ยวข้องในส่วนที่เหลือและแจ้งให้ท่านทราบเองว่า
ควรไปที่ไหน หวังว่าเซอร์จะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่กับท่านหญิงอย่าง
มีความสุขแบบเรียบง่าย โดยไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับแวดวงชั้นสูง
อีกนะคะ”

เล็กซ์เซนลุกขึ้นและยืนลังเลอย่างไร้จุดหมายอยู่ชั่วขณะ

แต่ท้ายที่สุดแล้วเขาก็ไม่อาจพูดอะไรกับอาร์ทีเซียได้อีก
จึงได้แต่หันหลังกลับแล้วเดินออกจากห้องไป

เฟรย์เอลถูกดึงดูดด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดและ
ซับซ้อนจนยากจะบรรยาย

ลายเซ็นที่ประทับอยู่ในหนังสือสัญญาแต่งงานนั้นคือ
ชื่อของ เดย์รี ฟอร์ด แต่ไม่มีทางที่อาร์ทีเซียจะใช้ชื่อนั้นเป็น
นามแฝงของตัวเองโดยตรง

การทำให้เล็กซ์เซนรู้สึกเหมือนได้แต่งงานกับตัวจริงของอาร์ทีเซียนนั้นเป็นการจงใจให้เกิดความเข้าใจผิด เพื่อไม่ให้เขารู้ว่าแท้จริงแล้วคนที่ตัวเองแต่งงานด้วยเป็นใคร

ไม่ว่าเคยรี่ พอร์ดจะเป็นใคร นางก็ต้องเป็นคนสนิทที่
ท่านหญิงไวใจอย่างแน่นอน

เฟรย์เอลคิดแบบนั้น

“กิจการค้าธัญพืชชิ้นหรือ...”

บางอย่างกำลังรบกวนจิตใจเขา

คำพูดของอาร์ทีเซียนนั้นถูกต้องทีเดียว ที่ดินเพาะปลูกของดินแดนฝั่งตะวันตกแทบจะไม่มีมูลค่าใดๆ

ต่อให้มีกิจการค้าธัญพืชอยู่ในดินแดนฝั่งตะวันตกก็คงไม่มีความหมายอะไรกับผู้มีฐานะมั่งคั่งอย่างตระกูลมาร์ควิส-โรซานน์ บางทีสิ่งที่เธอซื้อในตอนนี้อาจจะมีราคาถูกกว่าอาคารในเมืองหลวงที่พวกเขา กำลังนั่งอยู่ก็ได้

จุดประสงค์ที่ให้ยืมคฤหาสน์และที่ดินโดยรอบในดินแดน-
ฝั่งตะวันออกก็คงเพื่อเผื่อระวัง

และนับจากนี้ ไม่ว่าท่านหญิงเล็กซ์เซนจะปรากฏตัวที่ไหนหรืออย่างไร ก็จะไม่มีการก่อกวนอีก นับเป็นการวางแผนที่ไร้ช่องโหว่โดยสมบูรณ์